

Építészeti műszaki leírás

Ma a romterület idegen test a város szívében.

Célunk volt: a romterületet városközpont térszerkezetébe beleszőni oly módon, hogy szellemiségében és topográfiájában érintetlen maradjon.

Ezt két dologgal próbáltuk elérni :

- hogy a romterületnek az utca felől új, egzakt kontúrt szabtuk, aminek a romterület felőli függőleges felülete folytatja a lux – féle téglafal felületét. Az új kontúr megszünteti az íves hidat és a bizonytalan lépcsőépítményeket a korlátokkal, határozott kontúrt ad az átmenő gyalogosforgalomnak.
- hogy létrehoztunk egy új „ szintet „, ami a romok megfelelő védelmét biztosítja egyrészt; másrészt a belvárosi gyalogoszóna különleges részévé tud válni.

Ezt a szintet a belvárosi utcaszinttől kissé megemeltük úgy , hogy még vizuálisan együttérzékelhető legyen a kétszintes tér

Ez a hely a Belvárost egy új térrel gazdagítaná: egy különleges városi pihenőhellyel, mely egyben a romok lefedése is. (tehát nincs „tető”) Ez az új felület tudósít a romterületről : vizuálisan erős a kapocs a két szint közt:

- azokon a helyeken ahol nincs védendő emlék: szabadon lelátni az alsó szintre; ezek kertészetileg kezelt területek.
- ahol értékes emlék van, ott különböző színű és formájú üvegtető fedi le a teret. Az üveg színe jelzi a rom korát.
- a még nem feltárt helyek felett a járószintbe üvegszemek volnának bebetonozva különböző sűrűséggel.

Az új járószint felülete: fémszállal kevert vasbeton vízzáró adalékkal. Színe a szokásos beton szürkénél melegebb tónusú, a vöröses homokszínhez közelit.

Az új, megemelt járószint alatt a romterület szintjét lesüllyesztettük annyira, hogy a romokat az alapokig kiszabadítottuk a földből, ami azt jelenti, hogy az alsószint terepszintje mindig az adott emlék szintjétől függ. Így a romterület a jelenlegi „dermedt” látvány helyett változatos, élő képet fog nyújtani, ahol a későbbiekben bármilyen régészeti kutatás folyhat. A változatos képet a felülről jövő különböző fények (színes üveg, természetes fény, pontszerű perengés) csak erősítik. Ez a későbbiekben mindig változó világ a vele foglalkozóknak hosszú ideig

munkát ad, a látogatóknak pedig változó élményt nyújthat időről időre. A felső szint megemelése, a romterület lesüllyesztése olyan téri helyzetet teremt, hogy a jelenlegi lefedett romterület az újjal együtt azonos térbe kerüljön, ahonnan el lehet majd érni a múzeum bejáratát is.

A romterület egyetlen helye, amit másképp kezeltünk: a bazilika : ez ami karakteresen kiemelkedik a terepszerű felületből – hatalmas tértágulást képezve alulról - , jellé válva a város felől. Ez a jel létében és helyében utal a régi bazilikára - megformálásában azonban minden naturális utalást kerültünk. Egyetlen, - a régire utaló – motívum az új oszlopsor ami elpusztult pillérek helyére kerülne. Egzakt formája ellenére a megfoghatatlanságot, homályosságot próbáltuk megidézni.

Fala rétegesen vörös – barna – szürke betonból öntött (karakteresen különböző szemszerkezetű adalékkal) vízszintes irányban hasábszerű öntött üvegelemek behelyezésével. A betonfal szükséges helyeken vasalást kapna. Az „ablakok” vízszintesen, rétegragasztott víztisztaüvegből készülnének, a betonfallal azonos vastagságban az Azapszis félköríves vonalát felfelé ugyan ilyen üvegfal egészítené ki. Ennek a térnek a fókuszában állna az oltár – vele szemben a Szt. István sír egy süllyesztékben külön megvilágítva. Ez a tér volna tulajdonképp az ünnepi tér. Az új padozat szintje alatt fellelhető emlékek üvegfödém – padozatot kapnának (a maradványok enyhén meg volnának világítva). Fontos, hogy az új épületben folyó esemény – mivel lábakon áll – a városi tér felől is látható (mint egy galériáról).

Képzőművészeti alkotást egy helyen képzelnénk: a Szt. István sírnál. Elképzelhető volna egy tüzet imitáló hologramm, vagy egy nagyméretű „örökmécses”, a „jel” mindenképp mozgó volna. A templom kubusa belülről úgy volna megvilágítva, hogy este a város felől a sokfajta üvegfelület – mint egy töklámpás – derengve világítana. Ugyanúgy világosság szűrődne ki a feltárt romok feletti színes üvegtetőkön keresztül.

Fontos része a tervnek a látogatói útvonalat kijelölő kiemelt járda, ami tulajdonképp alaprajzilag és metszetileg kerülgeti a látnivalókat. A járatról igény és lehetőség szerint le lehet jutni az alsó romterületre. A járat változtatható az esetleges későbbi igényeknek megfelelően. Anyaga: hőkezelt északi vörösfenyő.

Működés:

- 1., Múzeumlátogató megveszi a jegyet a terepépítményben kialakított új pénztárhelységben és értelemszerű sorrendben végigjárja a területet. A régi bejáratot érintetlenül meghagytuk.
- 2., A városi sétáló a romterület feletti területen szabadon kószálhat.
- 3., Ha „esemény” van, a nagyobb tömeg egyrészt a múzeumi járdákon, másrészt a múzeum előtt kialakított rézsűn juthat le a romterületre ahonnan rámpán közelítheti meg a bazilikát.

Itt említjük meg, hogy a Lux – féle épülethez egyáltalán nem illő wc építményt mindenképp új, - ide illővel – kellene helyettesíteni.(a tervben van utalás rá)

Ütemezés:

- 1., Új kontúr kiépítése, a bontandó híd és lépcső elbontása után
- 2., Szintsüllyesztéssel egyidőben folyamatosan lehet az emelt szintet építeni.
- 3., Bazilika feletti építmény (A 2. 3. felcserélhető)